

36 אצלו שקר"ט האם היא (מצ"ע) אחיזת עינים או
 37 מציאות²⁰ ונהוא צריך ראי' מהתורה שהעולם אכן
 38 מציאות²¹, כמ"ש²² "בראשית ברא אלקים את
 39 השמים ואת הארץ", או שחלק ממנו מציאות
 40 וחלק אחיזת עינים, ואפילו בתור מציאות (ולא
 41 דבר דמיוני) – הרי העולם וכל הנבראים (מצ"ע)
 42 הם מציאות של "כזוב", בלה"ק, מציאות לפי שעה,
 43 כיון שהם (מצד עינים) הווים ונפסדים וסו"ס
 44 יתבטלו²³, שכולם באופן של "חרוב" (לאחרי שית
 45 אלפי שנין), בדוגמת נהרות המכזבין שפוסקין
 46 לאחר שבע שנים, במילא אי-אפשר לננותם אפילו
 47 בשעת מעשה "מים חיים"²⁴. ובכל אופן – אפילו
 48 אם העולם הוא מציאות אמיתית לפי שעה, יהודי
 49 יודע שלא בזה תלוי' מציאותו וקיום חיותו, החיות
 50 וקיום שלו (ועד"ז חיות וקיום כל העולם) תלוי'
 51 באלקות, "אלקים חיים" ("ואתם הדבקים בה'
 52 אלקיכם – עי"ז אתם – חיים"²⁵), ובתורה ומצוות
 53 שהם "חיינו ואורך ימינו".
 54 זאת אומרת: כאשר יהודי מביט על העולם,
 55 הוא רואה – "ראה" (ראי' שמתאמת בו) –
 56 שהאמת היא (לא מציאות העולם, אלא) כח הפועל
 57 בנפעל. ובמקום – הוא רואה איך ש"הוא מקומו
 58 של עולם (ואין העולם מקומו)"²⁶, שה"מקום"
 59 האמיתי הוא – אלקות, וכידוע ש"מקום"

1 ד. ובעומק יותר:
 2 ההתאמתות דראי' מתבטאת בכך, שנוסף לזה
 3 שהדבר אמת אצל האדם הרואה (כי הוא בעצמו
 4 ראה זאת), הרי עצם הדבר שרואה – הוא אמת
 5 בתכלית, ז.א. שאינו רואה רק את חיצוניות הדבר,
 6 אלא גם את פנימיותו, כל האמת שבו.

7 נוסף לכך שהכוונה ב"ראה אנכי נותן לפניכם
 8 היום" היא שצ"ל ראי' באלקות, העבודה בתומ"צ
 9 צריכה להיעשות באופן של ראי' – ה"ז כולל גם
 10 הפירוש, ש"ראה" של יהודי – ההתאמתות שלו –
 11 צריכה להתבטאות דוקא ב"ראה) אנכי נותן
 12 לפניכם היום" ולא בדברים אחרים, הראי'
 13 וההתאמתות שלו צ"ל דוקא באמת דאלקות ותומ"צ,
 14 ואילו כל עניני העולם הם אצלו לא באמת באופן
 15 של ראי':

16 העולם נברא ע"י הקב"ה באופן, שטבע העולם
 17 (מצ"ע) מכסה על מציאותו האמיתית (טבע מלשון
 18 טבעו בארץ¹⁴, ועולם מלשון העלם והסתרה¹⁵) –
 19 החיות האלקית, דבר ה' שמהוה מחי' ומקיים כל
 20 דבר בעולם. וע"פ טבע עיני בשר האדם רואה את
 21 גשמיות העולם, ומצ"ע (מבלי התבוננות) ה"ז
 22 אצלו האמת – כיון שהוא רואה זאת, וזה נתאמת
 23 אצלו.

24 אבל הכוונה היא שע"י עבודתו, יגיע האדם
 25 להבנה, עד כדי ראי' באופן של "ראה", שהאמת
 26 היא – אלקות, הקב"ה שמהווה מחי' ומקיים כל
 27 נברא, ובלשון הרמב"ם¹⁶: וה' אלקים אמת¹⁷, הוא
 28 לבדו האמת ואין לאחר אמת כאמתתו, והוא
 29 שהתורה אומרת¹⁸ אין עוד מלבדו, כלומר אין שם
 30 מצוי אמת מלבדו כמותו.

31 עד שמגיע לדרגא, שהראי' ("ראה") שלו,
 32 ההתאמתות שיש לו ע"י ראי' – היא דוקא ב"אנכי
 33 נותן לפניכם היום", הוא רואה שאלקות (ותומ"צ)
 34 היא האמת היחידה שיש לה קיום נצחי בלא
 35 שינויים¹⁹, משא"כ בנוגע להעולם והנבראים קיימת

(14) איכה ב, ט. וראה אוה"ת שה"ש ע' שיד ואילך. ד"ה קטנתי תרע"ח. פדה בשלום תרע"צ. ועוד.

(15) לקו"ת שלח לו, ד.

(16) הל' יסוה"ת פ"א ה"ד.

(17) ירמי' יו"ד, יו"ד.

(18) ואתחנן ד, לה.

(19) בכל הבא לקמן ראה ד"ה וביום שמחכתם תרנ"ו. הגהות לד"ה פתח אליהו תרנ"ח. קוני' ומעין מ"ב פ"ב. ד"ה ראשית גוים תר"פ. ד"ה כל המרחם תש"ט פ"א. ועוד.

(20) ראה סה"מ תרכ"ט ע' קמט. המשך תרס"ו ע' תלב. ובכ"מ.

(21) וכידוע הראי' מדין התורה (סנהדרין סז, א – במשנה) "שנים לוקטים קישואים, העושה מעשה חייב, והאוהז עינים פטור" (ראה סה"מ תרכ"ט שם. המשך תרס"ו שם. ובכ"מ).

(22) בראשית א, א.

(23) דאף שישנו ענין הנצחיות גם בנבראים שצבא השמים קיימים באיש וצבא הארץ קיימים במין שהוא מצד כח א"ס הפועל שהם עצמם יהיו קיימים באופן נצחי, ועד שזה שלע"ל יופסדו הוא רק מצד רצון הבורא (ראה בארוכה ס' החקירה להצ"צ בתחילתו. שם ע' קא ואילך. ד"ה תקעו תש"ז. ועוד), הרי כח הא"ס שבנבראים "הוא מחוץ להם שאינו מתייחד עמהם" (ד"ה צהר תעשה תרע"ג), וראה מו"נ הקדמה יב: ומצד עצמם הם נפסדים. ועד שגם עכשיו הם הווים ונפסדים בעצם מהותם, אלא שאינו ניכר והם נראים חזקים, וכשיעלה רצון הבורא, אז תוכר ההפסדות שהי' בהם כל משך זמן קיומם (ד"ה אתה הוא הוי' לברך תש"א בתחילתו) – ראה בכ"ז לקו"ש ח"ה ע' 98 הערה 19.

(24) פרה פ"ה מ"ט. וראה לקו"ש ח"ו ע' 92 ואילך. חט"ו ע' 427 ואילך.

(25) ואתחנן ד, ד. וראה אדר"ג ספל"ד.

(26) ב"ר פס"ח, ט.